

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Listopad 2021

Ročník 2, číslo 13

Všechno, co Hospodin chce,
to činí na nebesích i na zemi,
v mořích i ve všech propastných tůních.
Přivádí mlhu od končin země,
déšť provází blesky,
ze svých zásobnic vyvádí vítr.
(Žalm 135,6-7)

OBSAH

Boží všemohoucnost.....{Ref}	
Nebojte se!	4
Jak se naučím modlit?.....	7
Nové přikázání.....	13
Připravení k dobrým skutkům (Tt 3,1).....	19
Pravé křesťanské oběti	23
Usmíření mezi bratry (Gn 45,1–28).....	34
Každý ať se podřizuje vládní moci (Ř 13) II.....	47

Vydává Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2021

BOŽÍ VŠEMOHOUCNOST

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

S naprostou jistotou můžeme říci, že je nemožné, abychom se ocitli mimo působení Boží všemohoucnosti. Bůh má své služebníky všude. Jsou to „poklady ukryté v písku“ (Dt 33,19), a Pánovi vyvolení se z nich mají sytit. I když oblaka zakryjí hory, jsou stále stejně skutečné jako v záři slunce. Právě tak neměnná jsou zaslíbení a skutky Boží prozřetelnosti i při nejasnosti naší víry a v těžkostech, do nichž upadáme. Máme naději a ta naděje je přítomná. Proto buďme dobré mysli.

Když jsme na tom nejhůř, důvěřujme neotřesitelnou vírou. Pamatujme, že to je čas, kdy svou vírou můžeme nejvíce oslavit Boha.

NEBOJTE SE!

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Posledních dvacet měsíců ve stále větší míře ovládá svět strach. Na začátku to byl strach z neznámé nemoci, která měla podle některých předpovědí zdecimovat lidstvo. K tomu se hned na začátku přidal strach z lidí – bylo potřeba se vyhýbat lidem, aby se člověk nenakazil. Do toho vstoupily *příkazy vyhýbat se lidem* a *zákazy stýkat se s lidmi* nebo jim dokonce – jaká hrůza! – podat ruku. Navzdory jasnému učení Písma bylo takové jednání představováno jako láska k bližním. Média se předháněla v hororových zprávách, předpovědích a scénářích. Po uzavření hranic přišlo uzavření okresů. Nouzový stav vyhlášený na dva týdny skončil po pěti měsících. Bylo zakázáno chodit do školy, do práce, sportovat, bavit se, odpočívat. A i když se občas něco na chvíli uvolnilo, jinde došlo zase k utažení. Dvacet měsíců žijeme pod obrovským tlakem, který politici ve spolupráci s médii neustále stupňují.

Co na to říká Boží slovo? Strach působí muka (1J 4,18) a strachem ze smrti jsou lidé drženi v otroctví (Žd 2,15). Už jenom z těchto slov je zřejmé, kdo za tím vším stojí v tom duchovním slova smyslu. Satan je otec lži, vrah od počátku, je to vlk, který rozhání Boží stádo a jeho cílem je zničit Kristovu církev. Proto i když jsou lidé jeho nástrojem, nebojujeme proti tělu a krvi (viz Ef 6,12) a zbraně našeho boje, nejsou tělesné, ale duchovní. A tou hlavní zbraní je **pravda Božího slova** následovaná modlitbou Božího lidu. Ježíš řekl svým učedníkům – a říkal jim to jako svým přátelům:

*Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale víc už vám udělat nemohou.
(Lk 12,4)*

Tato Ježíšova slova začínají varováním před pokrytectvím (Lk 12,1). Na příkladu farizeů ukazuje, jak pokrytectví velmi úzce souvisí se strachem, a především se strachem z lidí. Farizeové jednali pokrytecky kvůli lidem. Byli zcela závislí na tom, co si o nich budou druzí myslet. Nyní to Ježíš převádí do situace učedníků a říká jim, že oni se bát lidí nemusí. Nemusí být závislí na jejich názorech a mínění druhých. Protože nejde jen o ty vnější věci. Lidé mohou sice zabít člověka, mohou ho odsoudit (to chtěli udělat Ježíši a nakonec to udělali), ale víc udělat nemohou. Ovšem člověk není jen tělo. Existuje víc, než je vnější člověk, než jsou vnější věci. Je tady vnitřní člověk. A vedle tohoto časného života, který žijeme v těle, je tady věčný život, duchovní život, který můžeme strávit buď s Bohem v nebi, nebo bez Boha v místě věčného utrpení, v pekle. Proto Ježíš říká učedníkům:

Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má moc vás zabít a ještě uvrhnout do pekla. Ano, pravím vám, toho se bojte! (Lk 12,5)

Nebojte se lidí, bojte se Boha. Lidé se dnes nebojí Boha, a proto se bojí lidí, a proto je dnes společnost v takovém rozkladu. Ale bázeň před Bohem je základem moudrého života.

V bázni před Hospodinem má člověk pevné bezpečí a útočiště pro své syny. Bázeň před Hospodinem je zdroj života, pomůže uniknout léčkám smrti. (Př 14,26–27)

Všimněte si, jak Ježíš připomíná učedníkům i zástupům poslední soud. Všechno vyjde najevo (Lk 12,2–3). A nyní mluví o Bohu, je naprosto svrchovaný a jehož spravedlivý a svatý hněv může rázem skoncovat s kýmkoliv.

Dnes je Bůh mezi křesťany často představován jako dobrý kamarád, jako přítel, jako milý a příjemný Bůh, který nám chce žehnat a v jehož přítomnosti je tak bláze. Lidé jsou zvaní – pojdte k Bohu, on vás přijímá a miluje vás. Nemusíte se bát Boha, ale máme s Bohem užívat. Ale podívejme se na to, jak Boha představuje náš Pán. Ježíš nemá problém s tím říci a dokonce to zopakovat a zdůraznit: „Bojte se Boha.“ Bojte se toho, který má moc vás zabít a ještě uvrhnout do pekla. Bůh je ten, kdo vzbuzuje bázeň. Izraelci se třásli hrůzou, když slyšeli Boží hlas pod horou Sinaj. Prorok Izajáš volal: „Běda mi, neboť spatřil Panovníka Hospodina a jsem člověk nečistých rtů.“ Pastýři v Lukášově evangeliu padali na zem, když obloha zazářila Boží slávou při narození Pána a zjevili se jim andělé, kteří jim oznamovali narození Spasitele.

Strašný je Bůh v kruhu svatých, nesmírný, budící bázeň ve všech kolem sebe. (Ž 89,8)

Přemýšlejme o našem Bohu, který je svatý. Přemýšlejme o jeho velikosti a budeme přemáháni bázni. A to je počátek moudrosti i poznání Hospodina. Tato moudrost a poznání Hospodina nás učí spoléhat se na jedině na něj a ne na sebe, hledat naději u něj a ne ve světě, přestat se bát lidí, nemoci, pronásledování nebo dokonce smrti.

Kéž vám i toto číslo Soli Deo Gloria poslouží k poznání Boha, k bázni před ním, k lásce k němu i k bližním.

JAK SE NAUČÍM MODLIT?

Alois Adlof

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Jednou se Ježíš na nějakém skrytém místě modlil; když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako tomu učil své učedníky i Jan.“ (Lk 11,1)

Při pohledu na tuto vznešenost, velebnost a drahocennost modlitby se snad mnozí zarmoutí a zaleknou. Snad ti tvé srdce vyčítá, že si ho nikdy nedal naladit, že proto nikdy s Bohem tvým se nesešlo, že nikdy v modlitebné náladě nebylo, rty tvé ti vyčítají, že mluvily slova, jejichž význam jsi neznal, a o nichž v hlubinách duše tvé nebylo zdání a slechu; paměť vyčítá ti, že jsi nikdy řádně myšlenek rozptýlených nesvolal – a ty naříkáš: Já se tedy modlit neumím. Já jsem se tedy nikdy nemodlil!

Jen kdyby Duch svatý každého, kdo se proti modlitbě prohřešil, osvětlil svým světlem a přivedl jej k poznání, že se opravdově nemodlil a naplnil ho touhou po modlitbě.

Kdokoli cítí, že se modlit neumí, staň se učedníkem Ježíšovým, a svěř se mu se svým přáním a řekni mu jako ten učedník v evangeliu: Pane, nauč nás modlit se; nauč mne! Ten učedník nevěděl, že už tato slova byla modlitbou – a Pán jeho slova, jeho modlitbu vyslyšel.

Z toho se můžeme naučit toto:

1. Chce-li se někdo umět modlit, musí se stát učedníkem Pána Ježíše.
2. Musí se k němu modlit, aby se uměl modlit.
3. Musí se od něho naučit modlit.

1. Jestli chce tedy někdo mít blahoslavené obecenství se svým Pánem a Bohem, a s ním všechno sdílet a u něho nabírat a vážit vše dobré, musí se nejprve stát učedníkem Pána Ježíše. Musí tomu radostnému poselství, že Pán Ježíš za něj umřel a dobyl mu pokoj a smíření, uvěřit. Musí v té smrti na kříži nalézt svůj život, a ve víře pohlížet na rány Beránkovy a jeho jizvy a nalézt v něm uzdravení pro svou duši. První krok k požtíkům modlitby je tedy víra v Pána Ježíše, neboť pro hříšnou a zahynulou duši není žádoucí setkat se se svatým a spravedlivým Bohem. Ale uvěřila-li v Pána Ježíše, Bůh se jí podává jako Otec; vírou v Krista stává se dítětem Božím, a přichází k té blahoslavené jistotě, že Bůh v Kristu je její milý Otec. – A se nikdo nediv, že ses ještě nenaučil modlit. Snad jsi ještě neudělal první a nejdůležitější krok; snad jsi své hříchy nesložil u nohou Spasitelových; snad jsi vírou nepřišel k blahoslavené jistotě, že Bůh je tvůj milostivý Otec. Snad jsi také nebyl žádostiv setkat se s ním, neboť jsi cítil oblak nesmazaných hříchů stavějících se mezi tebe a Boha. Nuže uvěř, že krev Ježíšova shladila tvůj hřích, uvěř, že v ranách Spasitelových je tvé uzdravení, přijmi jeho milost – a vše, co se ti dosud stavělo do cesty, takže ses nemohl modlit, bude odstraněno, a ty ho pak jako učedník Ježíšův můžeš, smíš a budeš prosit, aby tě naučil modlit se.

2. Učedník se modlil, aby se dovedl modlit. Tak chceš-li se naučit modlit se, modli se, byť by tvá modlitba byla sebeslabší, sebedídnější, a neobratnější. „Hlavním pravidlem vždy je, že kdo chce, by se mu modlitba podařila, musí nejprve opravdu chtít modlit se, a tak nejdříve se modlit o ducha modlitebného a pravou způsobilost k modlení. Tím modlitebník bojuje proti roztržitosti, tuposti, vyprahlosti a omezenosti mysli, přiznává se, že všemu tomu je poddán, že však za odstranění toho žádá.“ Přemáhej tedy svou roztržitost a modli se, aby ses dovedl modlit, abys byl naplněn duchem modlitebným a měl obecenství s Otcem v Kristu. – Učedník obrátil se na pravou osobu, neboť věděl, že jen Ježíš, ten modlící se Ježíš, ho

může naučit modlit se. Tak je to i dnes. My můžeme o modlitbě kázat, můžeme o ní poučovat a doporučovat ji, avšak naučit jí dovede jen Pán Ježíš skrze Ducha svatého. A jestliže se od svého Spasitele nenaučíš modlit se, nenaučíš se modlitbě od nikoho. Pojď, pros ho, byť by tvá modlitba vypadla sebehůře, i kdybys jen žvatlal jako dítě a neuměl říkat krásné a obdivuhodné věty – pojď jako dítě, prostě, neuměle, ale pojď a řekni Pánu Ježíši, že se chceš modlit.

3. A myslíš, že mě to naučí? Ó, naučí! Naučí tě jásat, jako jásají andělé, naučí tě prosit, jako naučil nesčíslné zástupy svých svatých, naučí tě, jako naučil mnohé, jejichž modlitby slýcháš, a naučí tě modlit se, jako se modlívali jeho učedníci, když je nikdo nevidí. Naučí tě modlit se, jako se modlil on sám. Jeho celý život byl život modlitby. Jeho všechna práce měla hluboké kořeny v jeho srdci, které bylo stále připravené rozmlouvat s Otcem. On na svém životě ukázal, jak je zapotřebí stále se modlit a neochabovat (Lk 18,1).

A nyní pojďme se učit tak, že se podíváme na toho Ježíše, který se modlí. Ač byl vždy spojen s Otcem, cítil potřebu věnovat určité doby a chvíle vřelé modlitbě. A často věnoval dlouhý čas opravdové modlitbě. Modlitba ho posilovala, potěšovala. Jednou v sobotu učil v synagoze v Kafarnaum a uzdravil tam posedlého. Ze synagogy pak šel do domu Šimonova, a tam zbavil Šimonovu tchyni zimnice. Zatím se nachýlil den, a sobota skončila. I sešlo se veškeré město k Šimonovu domu, a přinesli nemocné, na které Ježíš vkládal ruce a uzdravoval je. Pozdě do noci Pán pracoval, a hle, ráno před rozedněním velmi záhy vstal, odešel na pusté místo a tam se modlil (Mk 1,35). Odpočinek těla ho nevábil, ale raději vstal záhy, aby se jeho duše posilovala v Bohu.

A nyní se od něho učme i my: Nebudme líní si raději přivstat, abychom se těšili v obecenství s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem.

Jindy se Pán odebral se svými učedníky na pusté místo, ale mnohé zástupy šly za nimi. Pán jim dlouho kázal, nasýtil je, k večeru poslal pryč učedníky, a sám šel na horu, aby se modlil a setrval

v modlitbě skoro do rána (Mt 14,13), což byla příprava na jeho zásadní řeč v Kafarnaum (J 6).

Jako náš Pán tak i my se máme posvěcovat a připravovat se na vše modlitbou. Když měl vyvolit apoštoly, celou noc strávil na modlitbách (Lk 6,13). A když mu mělo být z nebe dosvědčeno od Otce: toto je můj milovaný Syn, toho poslouchejte – čteme o něm, že se modlil, a při modlitbě byla jeho tvář proměněna, a jeho oděv byl bílý a zářící (Lk 9,29). A když měl být pomazán plností Ducha sv., Ježíš se modlil, a otevřelo se nebe a Duch sv. na něj sestoupil a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný, v tobě jsem našel zalíbení“ (Lk 3,21–22).

Jeho zvykem bylo odcházet na poušť a modlit se, a když napomínal k modlitbě skryté, sám zakusil, jaké z ní plyne požehnání (Lk 5,16; Mt 6,6). – Modlil se sám v soukromí, modlil se i před jinými. Dobrořečil za dary vezdejší (J 6,11), chválil Otce, že spasení zjevil nemluvňatům (Mt 11,25; Lk 10,21).

Když uzdravoval, pohlédl k nebi a vzdychl (Mk 7,33–34) a děkoval, že ho Otec slyší (J 11,41), prosil za Petra, aby jeho víra nezahynula (Lk 22,32), za učedníky i za nás (J 17) i za své nepřátele na kříži (Lk 23,34). Modlil se k Otci ve svých hrůzách v Getsemane (Mt 26,36.39.42.44; Mk 14,32.35; Lk 22,41.44), modlil se k němu ve svém utrpení na kříži (Mt 27,46), a když umíral, poroučel mu svého ducha (Lk 23,46; Mt 27,50). – Celý život našeho Pána Ježíše byl nepřetržitá vroucí modlitba k Otci. V epištole Židům 5,7 čteme: „Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami obětí modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh ho pro jeho pokoru slyšel.“

Můžeš pochybovat o tomto Ježíši, že by tě nenaučil modlit se? Muž modliteb a pokorných proseb – pohleď na tohoto Syna Božího, který byl bez hříchu, a tudíž nepřinášel svůj hřích Otci a nemusel s nějakým svým nepokojem utíkat se k němu – on se modlil, a tím nám zároveň ukázal, jak mocná, jak účinná, jak slastná a vzácná je

modlitba, jaké má požehnané a radostné následky. A tak buď posílen ve svých modlitbách, těš se, že Ježíšem posvěcená modlitba nemůže být nikdy zbytečná a marná.

Proto také Spasitel napomíná své k bedlivým modlitbám. K modlitbě pravé má napomáhat bdělost. Buďme strážliví a bdělí, nedůvěřujme svým silám, ale vždy hledejme Pána – neboť, kdo hledá, nalézá. Bděte a modlete se, napomíná Pán (Lk 22,40.46; Mt 26,41; 24,42; Lk 21,36; Mk 13,33). Pokušení nespí, proto ani my nespíme ve své duši, ale buďme vždy hotovi se ozbrojit modlitbou a zvítězit vírou.

Že pak modlitby věřících nejsou marné, může vyzkoušet každý sám. Staň se učedníkem Páně, nauč se od něho modlit, a modli se. A uvidíš, že mnoho zmůže vroucí modlitba spravedlivého (Jk 5,16).

Starozákonní muži Boží to zažili. Apoštolově, učedníci a učednice Páně zůstávali jednomyslně v modlitbě a v pokorné prosbě (Sk 1,14) a dočkali se toho, že byli oblečeni mocí z výsosti (Sk 2,1). Petr vymodlil Tabitě vyhaslý život (Sk 9,40), a modlitby Kornéliovy vstoupily na paměť Boží (Sk 10,4), církev pak vyprosila od Pána ohrožený a téměř již zmařený život Petrův (Sk 12,5.12). A že modlitby sboru antiochijského, který vyslal Pavla a Barnabáše na misii, nebyly marné, víme všichni (Sk 13,3). – Proto když ze zkušenosti znali hodnotu modliteb a jejich užitek, modlili se věrně za bratry (Ko 1,3; Sk 20,36; 21,5.; Ko 1,9), prosili za jejich přímluvy (Ř 15,30; Žd 13,18; 1Te 5,25; 2Te 3,1; Ko 4,3) a napomínali je a spolu s nimi i nás k modlitbám (Ef 6,18; 1Te 5,17; 1Tm 2,8; Ju 20; Fp 4,6–7; Ko 4,2; 1J 3,19–22; Ř 8,26; Jk 5,13–18; 1,5–7), takže již z toho vidíme, že Duch Ježíše Krista, ten duch modlitby, v nich přebýval.

Bratří, ten Duch, který byl mocný v apoštolech a který původní církev shromažďoval k modlitbám, ten Duch je tentýž i nyní. I dnes Bůh vyslýchá prosby dítek svých – a jestli někdo nemůže poukázat ze svého života na moc modlitby, má zajisté nejvyšší čas, aby se obrátil na Pána Ježíše, aby ho naučil pravé a živé modlitbě. Modlitba, jíž Pán Ježíš žádostivého učedníka naučí, je modlitba vřelá,

upřímná, srdečná, určitá, toužebná, bez vrtkavosti a sobectví, je to modlitba Bohu milá a příjemná; mocná a účinná. Modlitba však, již nenaučil Pán Ježíš, která nejde z hlubin duše, ale pouze na rtech sídlí, je modlitba, která nikdy nepotěší, nerozvlaží, neposilní a k trůnu milosti nedojde. Proto buďme učedníky Ježíšovými a modleme se s žádostí a s touhou: „Pane, nauč nás modlit se. Amen.“

NOVÉ PŘIKÁZÁNÍ

Jan Karafiát

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. (J 13,34–35)

Že nám zde dává Pán Ježíš nové přikázání, milí v Kristu přátelé, abychom se milovali vespolek? To že je něco nového, to že je něco, co tu ještě nebylo, toho že jste se ve Starém zákoně nedočetli? Copak je v Novém zákoně nového? A zde nedovedete dát odpověď, co je v Novém zákoně nového, pokud dobře neznáte Starý i Nový zákon, a Starý ani Nový zákon nepochopíte, dokud nepochopíte Boží tajemství. To je, co mám na mysli v našem textu, a dělím ho na čtyři části:

I. Copak je to něco nového, když Pán Ježíš říká: Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali?

Vy zatím vidíte jen to, co vidíte, a zcela správně říkáte: „To není nové; to se ve Starém zákoně vždycky četlo a vždycky se milovalo. Sám Pán Ježíš to říká. Přejde k němu zákoník a ptá se: ‚Mistře, které přikázání v zákoně je největší?‘ A Pán Ježíš mu odpovídá: ‚Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly! Druhé pak je toto: ‚Miluj bližního svého jako sám sebe!‘ Jak jest to tedy nové přikázání?‘“

Otevřete si, prosím, Leviticus 19,18: „Nebudeš se mstít synům svého lidu a nezanevřeš na ně, ale budeš milovat svého bližního

jako sebe samého.“ Tu to máte na literu jako v Novém zákoně a když vy začnete jako písmaři o těch věcech přemýšlet, řeknete, že totéž máte v Exodu v desateru Božích přikázání. „Nebudeš mít jiného boha; nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho; nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha; pamatuj na den odpočinku.“ Co to znamená? To znamená: „Budeš milovat Pána Boha svého z celého srdce svého.“ A na druhé desce čtete: „Cti otce svého i matku svou; nezabiješ; nesemilníš; nepokradeš; nepožádáš.“ Co to znamená? To znamená: Milovat budeš bližního svého jako sebe samého.

„Bůh je láska.“ To jsme četli na počátku. Vy si myslíte, že Bůh je láska jen od těch dob, kdy to apoštol Jan napsal? Když je láska, to znamená, že je od věků láska. A vás nezformoval na to, abyste se trápili! To jste na omylu, když si to myslíte. To jsi v té částce churavý! Nikdo není na to, aby se trápil! Každý je na tom aspoň tak, jako jsou na tom pohané. Jak jsou na tom? Pohlédněte do Skutků 14,16–17: „Tento Bůh sice v minulosti nechával pohanské národy žít, jak chtěly, avšak nepřestal dosvědčovat sám sebe tím, že jim prokazoval dobro: dával vám s nebe déšť i úrodu v pravý čas, sytil vás pokrmem a naplňoval radostí.“ On jim dal to za podíl, aby měli radost, kterou mají. Jen ať ji mají! Příroda je plná radosti.

A vy řeknete: „Ale ve staré době toho nebylo! Teprve v nové době se to stalo přikázáním!“ Vy si tedy myslíte, že Pán Bůh čtyři tisíce roků nechá svět stát a dopustí, aby v něm nebylo žádné lásky? Ne, tak se věci nemají. Ve staré době se lidé také milovali. Kde se vzala ta jejich láska? Ta se nevzala jinou cestou, než jakou dochází na lásku v Novém zákoně, jen jako ovoce Ducha svatého. Ale kde by mohl Duch svatý v takových porušených lidech vyvodit takové ovoce? Vy si tedy myslíte, že se zjevovala jen porušenost? Máte pravdu, ale vždycky se prolévala krev a ta krev ukazovala na krev Syna Božího. A tak tu bylo vždycky i to milování. To mne vede k tomu druhému:

II. Co je tu nového, když tu vždycky byla láska?

To je to, co v našem textu následuje: „Abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás.“ Jak on miluje, tak abych miloval já! A jak miluje, to se ve Starém zákoně neukázalo, to se teprve ukazuje v Novém zákoně, když se objevil na této zemi. Ve staré době tedy lidé nevěděli, jak miluje?

Ó, ano, to věděli, ale nedovedli to ani vyjádřit. Když přinesu poupě, kdo může říci, jaké bude barvy, než ono rozkvetne? Když byste neviděli slunce, nu, vy sluncem stojíte – nemůže být život bez slunce –, ale když jste je neviděli, nemůžete o něm povídat, dokud vám nevzejde. A ono vzešlo v Pánu Ježíši. Proto se ve Starém zákoně nemohl ozvat takový text. Teprve zde, na Pánu Ježíši, vychází najevo, jak on miluje.

A jak on miluje? Ach tak, že žádná ústa lidská na to nestačí, aby to vyložila. Jen naznačím: On přesně rozeznává mezi hříchem a hříšníkem. Nenávidí hřích. On je oheň spalující. Ale to je všechno málo, když to takto vyjádřím. Ale hříšníka miluje tak, že když mluvím, jak jen mohu, tak je to málo. Pohleďte do Přísloví 8,31: „Hraji si na jeho pevné zemi; mým potěšením je být s lidskými syny.“ Takovou má rozkoš, tak se má s člověkem rád! To bylo ve staré době.

Ale to je všechno málo. Vy teprve uvidíte, jak dovede milovat! On přijde a vezme na sebe naše tělo; on, to Slovo věčné, které zformovalo svět, které z ničeho vyvodilo ten předivný vesmír, to Slovo věčné tělem učiněno je a přebývalo mezi námi, aby mohlo vzít můj hřích na sebe. Všichni jsme se uchýlili a neužiteční učiněni jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, ale on uvalil na něj všechny nepravosti naše. Ten Beránek Boží mlčí a trpí, trpí a mlčí, až všechno vytrpí. Tohle je evangelium, tohle se stalo! Ve staré době se to jen tušilo, ale nikdo to nedovedl zřetelně vyjádřit. A on volá

všecky k sobě: „Pojďte ke mně! Pojďte ke mně! Ani jediného nevyženu ven.“ Krev Kristova stačí na shlazení tvých hříchů.

Ano, to je to Boží milování. A to je něco naprosto nového. A teď, když to popisuji, tak se teprve začínám divit. Já vidím, že na to myslel od věků. To nebylo tak, že se někde stala chyba a že mu nic jiného nezbyvalo! Ten Věčný, Přemoudrý to všechno věděl, myslel na to od počátku a všechno tak zařídil a dopustil, aby na tvou bídu došlo a aby se ukázalo jeho milování.

A stále svou dobrotou obsypává všechny. Vy nemůžete říci, že Pán Bůh lidi nemiluje. Copak byste tu byli, kdyby vás nemiloval? On nás snáší, protože s námi něco zamýšlí. On hříšníka miluje a má se světem své převzácné plány. A to nejvzácnější teprve přijde, až se poznáte ve svých hříších. Hříšníci to budou vyznávat, jak je miluje a jak je stále obsypává svou láskou. A všem těm, kteří něco z toho jeho milování okoušejí, ukládá za povinnost, aby šli a milovali tak, jak on miluje. To je to předivné a nové: Ať jsou, jací jsou, do toho vám nic není. Co já si přeji, je, abyste je milovali tak, jako já jsem miloval vás. To je to nové. To tu nebylo a nemohlo být, protože se to, co vy nyní víte, ještě nestalo, ač to v radě Boží bylo vždycky. A to třetí mi zní tak:

III. Kdo by na to stačil, aby druhé miloval takovým milováním?

Odpověď je jednoduchá: Jen ten, kdo na to je a komu on to praví. Vy, kteří jste okusili, že za vás umřel, vy jste k tomu povoláni, abyste milovali tímto milováním a on sám, který to vymyslel, ke všemu vás připraví. Když jsou vaše hříchy shlazeny, skrze víru sám přebývá ve vašich srdcích. To jsou fakta. On je ve vás, on tě připraví k tomu, k co si přeje, a vytrhne tě z toho, k co si pro tebe nepřeje. On si nepřeje, abych za lidi umíral a shlazoval jejich hřích, protože toho není zapotřebí a nic by to nepomohlo. Na to stačil jen jediný, ten nebeský Pán sám. On to všechno sám vykonal. Jeho

apoštol praví: „Jestliže je potřeba, abyste něco udělali na shlazení hříchů, Kristus nadarmo umřel!“ Ale hříchů shlazení je tu. To od tebe nežádá. Ale to si přeje, abyste milovali tak, jak jste byli milováni, a to všechny napořád. Ale vždyť my na to nestačíme, a pak, jací jsou všichni, vždyť ani nejsou na to, aby mohli být milováni! To řeknete, pokud jím sami nejste milováni, ale když mi otevře oči, pak budu milovat jako on jen s tím rozdílem, který on usoudil.

Nemyslete si, že matka bude svým dětem to, co matka má svým dětem být, jestliže Božím milováním nebude milovat děti celého světa! Nemyslete si, že pokvete vaše láska, pokud nemáte srdce plné lásky ke všem lidem! Při lásce to nesnadno vystihnu, ale když vystihnu ovoce Ducha svatého, tu lépe vystihuji i lásku. Neboť láska není všechno. Je tu také radost, pokoj, tichost, dobrota, věrnost, poctivost, spravedlnost. Nu, máte přítele, který je k vám věrný. Za žádnou cenu by vás nechtěl šidit, ale vy víte, že není spravedlivý ke druhým. Dobrý váš přítel jen řekne: „Nespoléhej se na tuhle věrnost! On k vám bude poctivý jen potud, pokud je ke všem lidem poctivý!“

Nemluvte o tom, že druzí nejsou podle toho, aby byli milováni! Do toho nám pranic není. My musíme milovat všechny jako ti, kteří okoušejí jeho milování. Právě proto, že jsou lidé tak porušení, přišel s takovou láskou a přeje si, abych se dlouho nedomlouval a šel, ne abych vám schvaloval vaše věci, ale abyste cítili, že tu je ten, který miluje. Kdo na to stačí? Jen ten, kdo okouší milování věčné. A to mne vede k tomu čtvrtému:

IV. Takto si přeje, aby lidé byli přesvědčováni, že jste jeho milovníci, a aby byli získáni ti, kteří mají být získáni.

To máte v našem textu: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým.“ Tak dochází na usvědčení druhých, jaké si přeje, a na získání druhých, jak on

získává, koho si přeje získat. Jistě si přeje, abych kázal, ale ne, abych cokoliv kázal. On si nepřeje, abych celou hodinu kázal o samém milování, ale ani zmínečky o tom, jak on miluje. On si přeje, abych svědčil o jeho milování. Nemusíte být takoví beznadějní pro celý svět, když tu je takový Milovník, který takové věci podstoupil! On si přeje, abyste kázali, a on si přeje k takovému kázání se přiznávat, aby i jiní se radovali tak, jako vy se radujete a ochotně se propůjčovali ve všech věcech. Tak na to dochází! On tomu rozumí tak, abych mlčel, dokud neokouším, ale nemlčel a kázal zjevně i soukromě, že takhle miluje, když to okouším.

Končím tím: Pán Bůh je láska od věčných věků, a když je láska od věků, pak jeho evangelium musí být věčné evangelium. On to měl promyšlené od věků. Ty mráčky mu byly na to, aby se ukázal v předivném světle. A když jsem okusil jeho milování, tak si přeje, abych miloval, jak jsem sám byl milován. Jestliže já nemiluji tak, jak on si přeje, protože jste takoví, jací jste, tak se mnou není, nýbrž s vámi proti mně, protože nemiluji, jak mám milovat. A to se netýká jen mne, ale tebe a každého, kdo se již raduje z takového milování. „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ Amen.

Toto kázání není ve stenogramu datováno.

PŘIPRAVENÍ K DOBRÝM SKUTKŮM (Tt 3,1)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Připomínej bratřím ... ať jsou vždy hotovi jednat dobře. (Tt 3,1)

Ať jsou vždy připraveni ke každému dobrému skutku. Kristus nás očistil, abychom byli lidem, který bude horlivý v dobrých skutcích. Proto mají křesťané být vždy připraveni jednat dobře. Z kontextu není úplně jasné, zda máme vztahovat tyto dobré skutky k vládní moci nebo zda se jedná spíše o obecné prohlášení. Je to někde mezi – a myslím, že to Pavel napsal takto schválně, protože nechtěl omezit dobré skutky jenom na vztah k vládní moci, ale mají se týkat všech lidí. Zároveň je zde říká v těsné souvislosti s vládní mocí, aby bylo jasné, že poslušnost vládě a podřízenost se bude projevovat prakticky. Křesťané nemají být neviditelní. Nemají být schovaní za zdi modlitebny nebo svého domova. Ale mají být horliví v dobrých skutcích (Tt 2,14), vždy připravení ke každému dobrému skutku. To ukazuje, že křesťané nemohou být pasivní nebo dokonce lhotejní vůči tomu, co se kolem nich děje.

Ve vztahu k vládní moci dnes žijeme v těžké době, protože kvůli demokratickému zřízení je na nás vloženo břemeno, které většina lidí nemůžeme unést. Zodpovědnost má být vložena na autority. My ale máme zastupitelskou demokracii, která vkládá díl zodpovědnosti na nás – v tom nejmenším případě zodpovědnost volit své zastupitele. A křesťan by neměl být člověk, který řekne, že ho to nezajímá. Musí nás to zajímat! Musíme rozumět tomu, že neexistuje žádné Bohem předepsané, tedy ideální politické zřízení. Kdybychom

měli království, mohli bychom to ignorovat, protože Bůh dal krále a král si vládne, jak se mu líbí. Ale nemáme království, proto musíme být zodpovědní ve vztahu ke společnosti, v níž žijeme.

S tím souvisí naše připravenost ke každému dobrému skutku. O jaké skutky se jedná? Především tyto skutky charakterizuje samotné Boží slovo – jedná se o dobré skutky. O dobré v morálním slova smyslu, tedy dobré v tom smyslu, jak to vidí Bůh. Jsou to takové skutky, které přinášejí Bohu slávu. Úplně stejná fráze jako je zde, je v šestnáctém verši první kapitoly, kde se mluví o nevěřících, kteří jsou neschopní jakéhokoliv dobrého skutku. Zatímco věřící mají být připraveni k jakémukoliv dobrému skutku. Jedná se o skutky, které nám Bůh připravil, abychom v nich žili. Jedná se o skutky, které Bůh sám působí skrze nás. On nás stvořil k tomu, abychom konali skutky, které nám připravil (Ef 2,10) a k tomu, abychom je konali, je to on sám, kdo v nás působí, že chceme i činíme, co se mu líbí (Fp 2,13). To jsou dobré skutky, které opravdu oslavují Boha. Je docela pravděpodobné, že naprostá většina těchto dobrých skutků bude úplně stejná, jako skutky vašich nevěřících přátel nebo známých. Je dost možné, že některé z nich budou dokonce oni dělat lépe, než my. Ale podstatné je, kdo za těmi skutky stojí. Jestli za nimi stojí Bůh a děláme je z Boží síly, potom i podání číše vody jednomu z nejmenších bratří je lepší, než vybudování vodojemu pro celé město, pokud to první bude vykonáno v Bohu, zatímco to druhé bez něj. Jedná se tedy o skutky, které jsou dobré z hlediska věčnosti.

Pokud tomu takto rozumíme, potom chápeme, že na prvním místě budou skutky, které souvisí s kázáním evangelia, se svědectvím o Kristu. Ale jak jsem řekl, nakonec jde o všechny skutky, které jsou vykonané v Bohu. A důraz v tomto verši je položený doslova na každý jednotlivý skutek. Mohli bychom to také vidět jako každý druh dobrého, tedy správného jednání. Každý křesťan má být připravený ke každému dobrému skutku. Není dobrý sku-

tek, k němuž by křesťan neměl být připraven. Žádný křesťan nemůže říci, že tohle dělat je sice dobré, ale ne pro mě. Tohle je dobré, ale musí to udělat někdo jiný. Pavel tady mluví ke všem křesťanům a právě tak jako se každý křesťan má podřizovat vládní moci a poslouchat zákony své země, má být také každý křesťan připravený ke každému, tedy k jakémukoliv dobrému skutku. A věřte mi, že to většinou nebudou ohromné duchovní skutky, jako přenášení hor vírou, nebo křísení mrtvých. Většinou to budou obyčejné všední věci jako podání hrnku vody, praktická pomoc v nemoci, v nouzi, odvoz člověka k lékaři, pomoc se stěhováním nebo malováním, uvaření jídla, povzbuzující slovo, vlídný úsměv, vstřícné gesto a mohli bychom pokračovat dál a dál. To jsou skutky, které v životech věřících oslavují Boha a vyvyšují Pána Ježíše Krista. To jsou skutky, které pramení ze srdce, které je proměňované zachraňující Boží milostí. Ještě o nich uslyšíme za chvíli více, ale musíme se ještě na okamžik zastavit u slova „připravený“. Znovu úplně stejnou frází (dosl. „ke každému/jakémukoliv dobrému skutku“) najdeme také v Pavlově listu Timoteovi, kde mluví o inspiraci, důležitosti a moci Božího slova:

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3,16–17)

Jak může být křesťan připraven ke každému dobrému činu? Skrze Boží slovo. Když naslouchá Božímu slovu a jedná podle něj. Když Božím slovem proměňuje svou mysl, aby rozuměl tomu, co je to zdravé učení, aby chápal, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Ale nestačí jenom poslouchat! Křesťan musí podle Slova také jednat, musí být pohotový, připravený k jednání. Tato připravenost, pohotovost, je otázkou cviku. Neznamená to nic jiného, než že budete správně jednat – znovu a znovu a znovu a znovu. Pořád. Jenom cvičením se ve správném jednání člověk získá tuto

připravenost k dobrému jednání. Nestačí o tom přemýšlet nebo si to představovat. Můžete si stokrát představovat, jak dobře řídíte auto, jak skvěle hrajete hokej, jak děláte to, či ono – pokud to nebudete také doopravdy dělat, nebudete nikdy připraveni. Být připraven znamená mít natrénováno. A mít natrénováno znamená dělat stejnou věc stále znovu a znovu. Začít v Božím slově, nechat jím proměnit svou mysl, převést Boží slovo do svého každodenního života, do praktického jednání a potom to opakovat stále znovu a znovu. Znovu sloužit druhým – a nejlepší je začít u těch nejbližších – těmi nejmenšími maličkostmi, nepatrnými drobnostmi, které možná vůbec nebudou vidět a nikdo je neocení. A když se tyto věci stanou samozřejmostí, potom jít dál. A o tom je také kontext našeho textu. První a poslední verš druhé kapitoly (takové slovní uvozovky) přikazuje:

Ty však mluv, co odpovídá zdravému učení. ... Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se vším důrazem. (Tt 2,1.15)

A třetí kapitola začíná slovem ‚připomínej‘. Připomínej jim dobré jednání. Připomínej jim, kdo zaplatil za jejich život, připomínej jim cenu Kristovy krve, připomínej jim dílo Boží milosti v jejich životech, připomínej jim, že nepatří sami sobě a nežijí sami pro sebe, připomínej jim, kým jsou! Milovaní, Bůh z vás udělal své děti, ale v tomto světě se nemáte chovat jako děti, ale jako velvyslanci Ježíše Krista. Jste Božími dětmi, a váš vztah k Bohu je jako vztah milujícího Otce a milovaného dítěte, ale v tomto světě jste vyslanci Krále králů a Pána pánů, jste služebníky Panovníka, který vás vyslal na misi. On vás vyzbrojil vším potřebným a dal vám svého Ducha, který vám připomíná Kristova slova, který vám zpřítomňuje Krista, který vás posiluje, povzbuzuje, motivuje i napomíná, který ve vás probouzí lásku k nebeské vlasti a k Pánu Ježíši Kristu. Dělejte tedy čest tomu povolání, kterého se vám dostalo (Ef 4,1-2).

PRAVÉ KŘESŤANSKÉ OBĚTI (ŽD 13,15–16)

Steven Cole

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Mimo Boží slovo je jedním z nejhlubších výroků, které kdy byly napsány, odpověď na první otázku v *Katechismu westminsterském menším*: „Jaký je hlavní cíl a povolání člověka?“ Odpověď: „Hlavní cíl a povolání člověka je oslavovat Boha a radovat se z něj až na věky.“ Nebo jak to (podle mne správně) upravil John Piper: „Hlavní cíl a povolání člověka je oslavovat Boha *tím, že se z něj bude na věky radovat.*“ (John Piper: *Desiring God* [Multnomah Press], rozšířené vydání k desátému výročí, s. 23.) Jinými slovy: jediný způsob, jak Boha můžete skutečně oslavit, je radovat se z něj. Pokud jste neradostní, zasmušilí křesťané, kteří skřípou zuby v úsilí vydržet až do konce, neděláte Boží dobrotě zrovna skvělou reklamu!

Piper píše, jak mu tuto pravdu před mnoha lety pomohlo pochopit, když četl C. S. Lewise (tamtéž, s. 18): Lewis říká, že v době, kdy začínal věřit v Boha, pro něj byl velkým kamenem úrazu požadavek, který se hojně vyskytuje zejména v Žalmech, aby chválil Boha. Neviděl v tom smysl; a kromě toho to budilo dojem, jako by Bůh po našem uctívání „bažil, jako marnivá žena touží po lichotkách“. Potom vysvětluje, v čem se mýlil. Dále Piper cituje z Lewisových *Úvah nad Žalmy* (C. S. Lewis: *Reflections on the Psalms* [Harcourt, Brace and World], s. 94–95): *Avšak ta nejzjevnější skutečnost týkající se chvály – ať již Boha nebo čehokoliv – mi kupodivu unikala. Uvažoval jsem o chvále v pojmech jako poklona, uznání nebo vzdání pocty. Nikdy jsem si nevšiml, že veškeré potěšení se samo od sebe obrací v chválu. ... Svět zvučí chválou – milenci velebí své milenky,*

čtenáři svého oblíbeného básníka, pěší turisté velebí krajinu, hráči velebí svou oblíbenou hru... Všechny moje obecnější potíže s chválením Boha se odvíjely od toho, že jsem nám lidem ve vztahu k tomu nejvýše Cennému nesmyslně upíral to, co činíme s potěšením, co vlastně ani nedokážeme nečinit, pokud jde o všechno ostatní, čeho si ceníme. Myslím, že chválit to, co nás těší, nám působí rozkoš proto, že chvála není jen výrazem potěšení, ale přímo jeho naplněním; je zamýšlena jako jeho vrchol.

To, o čem Lewis mluví, znám ze situací, kdy se ocitnu na nějakém úchvatném místě Božího stvoření, ale s nikým, kdo tam je také, se osobně neznám. Toužím se podělit o radost z toho zážitku třeba i s někým úplně cizím, i kdybych měl říct jenom: „Není to nádhera?“ Chvála je završením radosti. Chceme-li tedy naplnit hlavní účel, pro který nás Bůh stvořil, musíme ve svém životě oslavovat Boha tím, že se z něj budeme na věky radovat – tak, že naše radost z Boha bude neustále přetékat v podobě chvály. Bible ale spojuje první největší přikázání, abychom celou svou bytostí milovali Boha, s druhým největším přikázáním, abychom své bližní milovali jako sebe sama. Odejít do kláštera, odříznout se od druhých a zasvětit život pouze Boží chvále není tím, co Boha potěší. Bůh chce, abychom mu přinášeli své životy jako trvalou oběť chvály, ale abychom také nezapomínali „na dobročinnost a štědrost“. Jinými slovy, Boha oslavujeme *jak* životem, který neustále přetéká chválou Boha, *tak* praktickými dobrými skutky. Proto náš text říká, že...

Bohu bychom měli skrze Ježíše Krista neustále přinášet oběť chvály a dobrých skutků, která mu dělá radost.

Autor jako by zde reagoval (podobně jako ve verši 13,10) na něco, co mohli židovským věřícím v Krista předhazovat židé. Ve verši 13,10 šlo o námitku: „My máme v Jeruzalémě oltář, vy křesťané žádný oltář nemáte!“ Autor důrazně protestuje: „Ale ovšemže máme oltář: samotného Pána Ježíše Krista, který byl jednou provždy obětován za náš hřích.“ Do páru k této námitce patří ta, na kterou

odpovídá náš text: „My židé přinášíme na oltář v chrámě oběti, ale ve vaší bohoslužbě žádné oběti nejsou.“ „Je pravda,“ odpovídá autor, „že my už zvířata neobětujeme, protože Ježíš je úplná a konečná oběť za naše hříchy. Žádnou další smírnou oběť už nepotřebujeme. Ale přinášíme Bohu oběti – ne proto, abychom dosáhli odpuštění hříchů, ale proto, že v Kristu už je nám odpuštěno. Naše oběti jsou děkovné oběti a nepřinášíme je jen příležitostně, ale neustále. Přinášíme oběti chvály a dobrých skutků a tyto oběti se Bohu líbí.“ Náš text říká čtyři věci:

1. Všechno, co v křesťanském životě děláme, děláme skrze Krista.

Na slova „skrze něj tedy“ (NBK) klade autor v řečtině důraz. Kdybychom je nezdůraznili také, unikla by nám hlavní myšlenka verše. Ke svatému Bohu můžeme přistupovat pouze skrze prolitou krev Ježíše Krista. Kdybychom Bohu nabízeli své dobré skutky nezávisle na Kristu, ukázaly by se před ním jako ohavné cáry (Iz 64,5 [64,6 KR]).

Lidé k Bohu přistupovali prostřednictvím obětí už od úsvitu lidských dějin. Kain přinesl oběť z plodin země, jeho bratr Ábel z prvotin svého stáda (Gn 4,3–4). Když Bůh odmítl Kainovu oběť, zatímco Ábelovu přijal, určitě to nebylo náhodné rozhodnutí. Tím, že Adama a Evu oblékl do oděvu ze zvířecí kůže, dal zřetelně najevo, že oběť, skrze kterou k němu přistupujeme, je přijatelná pouze tehdy, když zahrnuje prolití krve nevinného náhradníka. Celý starozákonní obětní systém, který později zavedl Mojžíš, ukazoval do budoucnosti k Boží vrcholné a konečné oběti: k Pánu Ježíši Kristu, který zemřel v zastoupení všech těch, kdo v něho věří.

Autor Listu Židům vysvětlil více než jasně, že Ježíš svou smrtí naplnil to, co mohl starozákonní obětní systém pouze naznačovat. V Židům 10,1–4 prohlásil: V zákoně je pouze náznak budoucího dobra, ne sama jeho skutečnost. Proto stále stejné oběti, přinášené

každoročně znovu a znovu, nemohou nikdy dokonale očistit ty, kdo s nimi přicházejí. Kdyby ti, kdo je přinášejí, neměli už vědomí hříchu, protože byli jednou provždy očištěni, dávno by byly tyto oběti přestaly. Ale těmito oběťmi se hříchy naopak každoročně připomínají, neboť krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit. Dále dokazuje, že Kristus tím, že přinesl sám sebe jako oběť za naše hříchy, naplnil Boží vůli. Pak dodává: „Tou vůlí jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo“ (10,10). Po další zmínce o opakovaných starozákonních obětech, které nikdy nemohly odstranit hříchy (10,11), o Kristu říká – pro případ, že nám to napoprvé uniklo: „Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží...“ (10,12). Kdybychom si ani toho nevšimli, opakuje: „Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje“ (10,14). Kristova jediná oběť sebe sama završila, naplnila a uzavřela židovský systém obětí. Nabízet Bohu zvířecí oběti teď znamená zapírat Kristovu jednou provždy přinesenou oběť za naše hříchy.

Protože na tuto skutečnost klade list Židům takový důraz, nemohu se ztotožnit s názorem, že v tisíciletém království budou znovu přinášeny zvířecí oběti, i kdyby to měla být pouze „památka“ Kristovy smrti. Myslím, že autor listu by se takové představy zhrozil. Jediné oběti, které dnes můžeme přinášet, jsou duchovní oběti chval a dobrých skutků, a i ty můžeme přinášet jen „skrze něj“ (NBK). Pokud jste k Bohu nepřišli skrze zástupnou oběť Ježíše Krista za vaše hříchy, nemůžete Bohu přinést vůbec nic. Vaše hříchy vás činí předmětem jeho spravedlivého zavržení. Musíte zahodit všechny své dobré skutky a osobní zásluhy a uprchnout ke kříži. Jakmile ale jednou najdete víru v Krista jako zástupnou oběť za vaše hříchy, musíte ke Kristu přicházet kvůli *každé* záležitosti křesťanského života. Jak říká Pavel: „Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdaril vším duchovním požehnáním nebeských darů...“ (Ef 1,3). John Piper to

vyjádřil takto (*Future Grace* [Multnomah Publishers], s. 105–106): Každý hříšník, který se všemi svými potřebami přichází v Kristu k Bohu, potkává Boha, jak mu jde v Kristu vstříc se všemi svými sliby. Když se hříšný člověk v Kristu setká se svatým Bohem, to, co slyší, je: Ano.

Miluješ mne, Bože? Ano.

Odpustíš mi? Ano.

Přijmeš mne? Ano.

Pomůžeš mi změnit se? Ano.

Dáš mi sílu, abych ti sloužil? Ano.

Udržíš si mne? Ano.

Dáš mi spatřit svou slávu? Ano.

Všechny Boží sliby – všechna Boží požehnání nebeských darů (Ef 1,3) – jsou v Kristu Ježíši: Ano. Pro všechny, kdo věří, je Ježíš Boží rozhodné: Ano.

Takže jediný způsob, jak můžeme v první řadě přijít k Bohu, je víra v Krista. Jediný způsob, jak můžeme být udrženi v křesťanském životě, je víra v Krista. *Všechno*, co k nám v křesťanském životě přichází, přichází v Kristu. *Všechno*, co v křesťanském životě děláme, musíme dělat v Kristu. Myslet si, že můžeme přijít k Bohu prostřednictvím kohokoli jiného, ať je to panna Marie či jiní svatí nebo jakýkoli pozemský kněz či papež, je urážkou Kristovy oběti. Naším veleknězem je pouze on sám. *Všechno* je skrze něj!

2. Bohu bychom měli skrze Ježíše Krista neustále přinášet oběť chvály.

Boží chvála není něco, co je hezké dělat jednou za čas, když na to máme náladu. Žalmy jsou plné příkazů: „Chvalte Hospodina!“ Není to nápad na něco, co si můžete zkusit, když právě nemáte na práci nic lepšího. Je to příkaz, který má prostupovat vším, co děláte. Jak nás zrovna zde vybízí autor Listu Židům: „Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu...“ Chvála Boha by měla

představovat základní ráz celého našeho života. Měli bychom být tak uchvázeni a naplněni Boží velikostí, dobrotou, milostí a vznešeností, že budeme jako pohár naplněný až po okraj vždy přetékat jeho chválou.

Skutečná chvála musí vycházet ze srdce, takže z tohoto příkazu vyplývá požadavek, aby naše srdce bylo před Bohem v pořádku. Bůh naše srdce vidí (Židům 4,13). Jestliže v srdci neustále reptáme a stěžujeme si na to, jak s námi Bůh jedná, a když pak přijdeme do církve, nasadíme si radostný výraz a zpíváme Bohu chvály, je to od nás pokrytecké. Než budeme Bohu moci přinášet skutečnou oběť chval, musíme se vypořádat se svým srdcem. Vyznejme Bohu veškeré hříšné reptání. Usilujme o spokojenost a radost, které přicházejí skrze víru v Krista samotného. Jinak budou naše chvály prázdné a nepůjdou od srdce. Naše dobré skutky nebudou pro Boha přijatelné. Opravdová chvála a pravé dobré skutky plynou ze srdce, které je uspokojeno Bohem a jeho štědrá milostí v Kristu.

John Piper v kázání věnovaném těmto veršům (<http://www.soundofgrace.com/piper89/9-17-89.htm>) píše: *V Bethlehem [církve, kde je Piper pastorem] je naší prioritou číslo jedna pěstovat srdce, která stojí před Bohem v úžasu. Věříme v nezbytnost misie. Věříme v nezbytnost evangelizace. Věříme v nezbytnost péče, výchovy a vzdělávání. Víme ale, že to všechno jenom „unaví tělo“, pokud před tím nejde a netáhne to údiv nad Boží slávou. Není-li vaše srdce uchváčeno Boží milostí, není-li vaše mysl unášena Boží pravdou, není-li váš smysl pro dobré a zlé prostoupen Boží spravedlností, není-li vaše víra podepřena Boží mocí, není-li vaše představitivost vedena Boží krásou, není-li váš život zakotven Boží svrchovaností a není-li vaše naděje naplněna Boží slávou, bude vaše služba Bohu tím, čemu Pavel říká skutky zákona, a ne ovocem Ducha. Práce pro Boha, jejímž zdorem není obdiv k Bohu, jenom unaví tělo. Prioritou číslo jedna je pěstovat srdce, která stojí před Bohem v úžasu.*

Abyste ovšem nepodlehli dojmu, že jediný, kdo říká takové věci, je John Piper, rád bych citoval něco podobného ze Spurgeonova

kázání „A Life-long Occupation” (Práce na celý život) věnovaného těmto veršům (C. Spurgeon: „A Life-long Occupation” [Ages Software], s. 733): *Drazí bratři a sestry, dejte si pozor, abyste neztratili radost. Jestli někdy ztratíte radost, kterou náboženství dává, ztratíte i moc, kterou náboženství dává. Nespokojte se se stavem bedného věřícího. Už nešťastný věřící je ubohé stvoření; ale tomu, který se s tím smíří, hrozí vážné nebezpečí. Dejte na má slova, svatá blaženost je důležitější, než se lidé většinou domnívají. Když jste v Pánu šťastní, budete schopni chválit jeho jméno.*

Radujte se v Pánu, abyste ho dokázali chválit. Totéž věděl a také v praxi uplatňoval George Müller. Často říkal, že „úkolem každého dne je především usilovat o to, abychom byli skutečně spokojeni a šťastní v Bohu“. (A. T. Pierson: *George Muller of Bristol* [Revell], s. 257, 315.) To proto nese jeden novější Müllerův životopis název: *George Muller: Delighted in God* (George Müller: Rozkoš z Boha). (Roger Steer: *George Muller: Delighted in God* [Harold Shaw Publishers], 1975).

K oběti chvály dodává autor Listu Židům vysvětlivku: „to jest ovoce rtů, vyznávajících jeho jméno“ (doslovný překlad viz Oz 14,2 KR). „Vyznávat Boží jméno“ znamená otevřeně hlásat Boží atributy a činy jeho milosti, které pro nás v Kristu vykonal, a podřizovat se jim. V Římanům 14,11 Pavel cituje Izajáše 45,23: „Jakože jsem živ, praví Pán, skloní se přede mnou každé koleno a každý jazyk vzdá chválu Bohu [doslova ‚vyzná Boha‘; stejné řecké sloveso jako v Židům 13,15]“ (NBK). V den soudu každý veřejně uzná Boží svatou spravedlnost a skloní se před jeho zákonnou svrchovaností. V té chvíli nebude mít nikdo na vybranou. Teď ale z Boží milosti můžeme dobrovolně a ochotně přinášet Bohu oběť chval tím, že se před ním v srdci skloníme a budeme se radovat z toho, kým je, na základě toho, jak sám sebe zjevil ve svém slově. (Ne na základě toho, „jak si ho zrovna představujeme“!)

Chvála pramení ze srdce, které je podmaněno Bohem a jeho slovem. Když vidíme, jak kříž, na němž Boží Syn nesl hněv, který jsme si vysloužili svými hříchy, vyzvedává Boží spravedlnost a svatost i Boží milosrdenství a lásku, budeme mu neustále přinášet oběti chval! Když vidíme, jak nás Bůh „spasil a povolal svatým povoláním ne pro naše skutky, nýbrž ze svého rozhodnutí a z milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy“ (2Tm 1,9), nemůžeme se ubránit tomu, abychom ho chválili!

Když říkám, abychom se nažili zbavit všech reptavých nebo nespokojených myšlenek a stali se lidmi, kteří žijí „ke chvále slávy jeho milosti“ (Ef 1,6 KMS), nekážu sám sobě o nic méně než vám! Jak nám říká 1. list Petrův 2,5: „I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.“ Petr pokračuje: „Vy však jste ‚rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“ (1Pt 2,9). Náš text nám připomíná nejen první největší přikázání, abychom skutečnou chválou projevovali lásku k Bohu, ale také to druhé, abychom milovali své bližní jako sami sebe:

3. Bohu bychom měli skrze Ježíše Krista neustále přinášet oběť dobrých skutků.

„Dobročinnost“ je obecný pojem pro všechny podoby praktické služby druhým, zatímco „štědrost“ (řecky *koinónia*) znamená sdílení životních nezbytností s těmi, kterým se jich nedostává a nejsou schopni je získat prací (2Te 3,10). Bible jasně říká, že náboženství, které se upíná pouze k Bohu a nenabízí praktickou pomoc druhým, je napodobenina. List Jakubův 1,27 říká: „Pravá a čistá zbožnost před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa.“ Dále Jakub říká: „Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo

ani na den, a někdo z vás by jim řekl: ‚Buďte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad‘, ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné?“ (Jk 2,15–16). Apoštol Jan přizvukuje: „Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstat Boží láska? Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem“ (1J 3,16–18). Totéž učil i sám Ježíš, když říkal, že kdykoli dáme najíst hladovějícím nebo napít žíznícím, kdykoli se ujmeme poutníka nebo oblékneme nahého, kdykoli navštívíme nemocného nebo vězně, děláme to ve skutečnosti pro něj (Mt 25,35–40).

Podoba slovesa „nezapomínejme“ v řečtině naznačuje (podobně jako ve verši 13,2), že někteří z adresátů již tuto povinnost pomíjeli a že ji měli přestat zanedbávat. Tato povinnost nás váže především ke druhým věřícím, u nich ale nekončí. Jak napsal Pavel: „A tak dokud je čas, čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry“ (Ga 6,10). Přiznávám, že v našem dnešním světě, kdy se okamžitě dozvídáme o každé potřebě na celé planetě, není jednoduché říct, kolik a komu bychom měli dávat. To by nám nemělo zabránit, abychom byli „horliví v dobrých skutcích“ (Tt 2,14). Náš text říká ještě jednu věc:

4. Oběť chvály a dobrých skutků dělá Bohu radost.

Výraz „takové oběti“ se vztahuje jak k obětem chvály, tak k obětem dobrých skutků. Kdybychom je přinášeli nezávisle na Kristu, byly by marným a urážlivým pokusem zavděčit se Bohu. Když je ale přinášíme Kristovým prostřednictvím, Bůh z nich má radost. Naším životním cílem by mělo být, abychom Bohu z lásky k němu dělali radost. Pavel se za Koloské modlil: „Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem poneseťte ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha...“ (Ko 1,10). Vysvět-

loval také: „Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili, ať už odcházíme domů nebo zůstáváme v cizině“ (2K 5,9). Každý den bychom měli prožít s vědomím, že jednoho dne před ním budeme stát. Měli bychom žít tak, abychom od něj uslyšeli: „Správně, služebníku dobrý a věrný, ... vejdi a raduj se u svého pána“ (Mt 25,23). Pokud skrze Krista neustále přinášíme oběť chval a dobrých skutků, jednoho dne ke své radosti uslyšíme tato slova z jeho rtů.

Závěr

Bůh vás stvořil k tomu, abyste ho oslavovali tím, že se z něj budete na věky radovat. Jak se to dělá? Tak, že budeme žít způsobem, který se mu líbí. A jak se dělá to? Tak, že uvěříme v Krista a jeho prolitou krev jako to jediné, co nás může smířit se svatým Bohem. Potom, co v Krista uvěříme, děláme Bohu radost tím, že mu denně přinášíme svůj život v podobě obětí chvály a dobrých skutků.

Zde je několik možností, jak to dělat v praxi:

(1) *Ponořte se do Žalmů.* Kniha Žalmů je plná Božích chval. Modlete se je zpět k Bohu, a udělejte z nich tak své chvály.

(2) *Pořídte si zpěvník, naučte se a zpívejte slavné chvalozpěvy víry.* Pokud neznáte nápěvy, dají se pořídít různé skvělé nahrávky.

(3) *Raději vyhledávejte příležitosti ke své vlastní službě než k přijímání služby druhých.* „Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,45). V naší církvi i v naší obci máme mnoho potřeb, ve kterých se uplatní dobročinnost a štědrost. Přispívejte pravidelně do našeho fondu SOS, který slouží k pomoci potřebným. Služby Sunshine Rescue Mission a Hope Cottages (pro ženy bez domova) potřebují pracovníky i dárce.

(4) *Dejte si tak jako George Muller za první úkol každého dne být skutečně spokojený a šťastný v Bohu. Hlavním cílem a posláním vašeho bytí je oslavovat ho tím, že se z něj budete navěky radovat!*

Otázky k diskuzi

1. Proč je absolutně nezbytné chápat, že k Bohu nemůžeme přijít skrze dobré skutky?

2. Jak můžeme opravdově chválit Boha uprostřed tvrdých zkoušek? Měli bychom ho chválit, i když na to nemáme náladu?

3. Jak poznáme, na co máme zaměřit svou službu a kam posílat peněžní dary, když potřeby ve světě neberou konce?

4. Proč je radost z Boha nerozlučně spojena s oslavováním Boha?

USMÍŘENÍ MEZI BRATRY (GN 45,1–28)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Další kapitola knihy Genesis popisuje shledání po dvaadvaceti letech. V předchozích kapitolách jsme viděli, jak se Josef setkal se svými bratry, ale zůstal jimi nepoznán. Jako správce Egypta jim prodal obilí. Ale neobešlo se to bez jistého incidentu – obvinil své bratry z toho, že jsou vyzvědači a že opak dokážou, pokud přivedou svého nejmladšího bratra Benjamína. A aby ho skutečně přivedli, tak si nechal jednoho z nich, Šimeóna, u sebe ve vazbě. Bylo jasné, že hlad bude trvat ještě šest let a že bratři budou muset přijít znovu – tedy pokud opravdu nelhali a Benjamín je stále na živu.

Minule jsme viděli, že Jákob jen neochotně souhlasil s tím, že Benjamín nakonec půjde s bratry do Egypta. Donutil ho k tomu hlad, který na všechny těžce doléhal. A tak bratři sestoupili do Egypta i s Benjamínem. Ale to nebyl konec zkouškám. Josef měl přichystanou ještě jednu zkoušku, která měla ukázat, jaký je vztah jeho bratrů k Benjamínovi a která kromě toho dobře prokázala, jak moc se změnil vztah Josefových bratrů k jejich otci. Zkouška, kterou Josef pro své bratry připravil a promyslel, byla tvrdá, nelítostná. Byl by to velmi krutý žert, kdyby nešlo o tak závažnou věc, jakou bylo prověření charakteru bratrů. Vložil svůj pohár do pytle s obilím nejmladšího bratra a potom bratry nechal sledovat a obvinil je z krádeže. A kalich se skutečně našel v pytli Benjamína. Bratři tam stáli jako opaření. Roztrhli svá roucha – to je známkou hlubokého pokoření a často je to v Písmu obrazem pokání. Všichni se hned vrátili k Josefovi, který na ně čekal.

Druhá polovina 44. kap. zaznamenává Judovu řeč. Je to velmi silný a pohnutý projev. Bratři věděli, že hřích z dávné minulosti je

dohnal a to samo o sobě je velmi pokořovalo. Juda ve své řeči dvakrát zmiňuje Josefa. Můžeme vidět, že musel stále myslet na to, co se stalo před lety. Ale nyní stojí před Josefem jiný Juda, než jaký ho před lety navrhl prodat Izmaelcům. Je to Bohem proměněný Juda. A tak vyznává své hříchy proti Bohu a prosí o milost. Prosí Josefa, aby se on sám mohl stát Josefovým otrokem a Benjamín aby se mohl vrátit k otci. Jeho slova jsou velmi pokorná a ukazují, že Bůh pracoval v Judově srdci.

I. Odhalení Josefa (v. 1–15)

Judova řeč byla velmi emotivní a naléhavá. Předkládá silné argumenty, které se týkají jejich otce – o tom, jak nebude moci být bez Benjamína, jak se žalem utrápí. Jistě měl před očima chvíle, kdy otec naříkal nad smrtí Josefa a on ho utěšoval prázdnými a lživými slovy. Nyní prosí egyptského správce – ať již byl přesvědčený o Benjamínově vině či nevině – o smilování nad nejmladším z bratrů a nad jejich otcem. Ta scéna je srdceryvná.

Zjevení (v. 1–8)

Josef nechal Judu říci všechno, co měl na srdci. A potom na to všechno velmi krátce odpověděl: „Já jsem Josef.“ Juda a jeho bratři čekali odpověď, čekali rozsudek, čekali trest – konec konců Josef přikázal všem, aby odešli. Místo toho slyší šokující slova: Já jsem Josef. Možná, že to bylo ještě horší, než když Josefův správce našel pohár v Benjamínově žoku s obilím. Tehdy nevěřili svým očím. Nyní nevěří svým uším. Místo soudu přichází milost. Milost, která je větší, než o jaké se jim i jen mohlo zdát. Jejich bratr Josef, kterého považovali za mrtvého, je živý.

1. Josef pláče

Jejich bratr Josef, kvůli němuž je pálilo jejich svědomí a nedávalo jim klidně spát, nyní před nimi stojí a pláče dojetím a radostí. Náš text říká, že se Josef nemohl ovládnout – z originálu je zřejmé, že

nechtěl sdílet své slzy a svou radost i lásku s cizími lidmi a že se ovládal tak dlouho, dokud neodešli. Teprve potom se dal poznat svým bratrům. Je to již potřetí, kdy vidíme Josefa, jak pláče. Dva-krát to bylo v soukromí – poprvé, když poznal své bratry a slyšel je mluvit o Benjamínovi a o otci, podruhé, když spatřil Benjamína. Nyní, když se dává bratrům poznat.

2. Bratři se hrozí

Stál před nimi jako zjevení. Ani ve snu by je nenapadlo, že tento muž je jejich bratr. Ale nyní je ujišťuje, že je to skutečně on. Ptá se na otce – už ne na jejich otce, ale na **svého** otce: Můj otec skutečně ještě žije? Chce se ujistit, že to je tak, jak to slyšel od svých bratrů. Podívejte se do 3. verše:

Bratři mu však nemohli odpovědět; tak se ho zhrozili. (Gn 45,3)

Nebyli schopní vydat z hrdla hlásku. Myslím, že v první chvíli dostali strach – jako už několikrát – že teď přijde tvrdý trest. Vždyť to je ten Josef, kterého před lety prodali do Egypta.

3. Josef vysvětluje

Byl to šok i úleva zároveň. Pomyslete na Benjamína: *Cože? Tohle je můj bratr? Cože? On nezemřel? Vy jste ho prodali?* Šok, hanba, stud, ale také radost a úleva – to všechno se jistě mísilo dohromady. Bratři byli jistě rádi, že všechno vyšlo najevo – už je to venku, už mohli vydechnout. Navíc – Josef žije! A poslouvejte, co říká:

Avšak netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života. (Gn 45,5)

Tady je jádro celého Josefova příběhu – bratři Josefa prodali, ale Bůh jejich zlý čin použil k dobrému. Právě o tom je celý Josefov příběh – a místo, které je mu věnované v knize Genesis, ukazuje, jak je to významné. Proto čteme:

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. (Ř 8,28)

Toto je jistota, na které stojí křesťanské životy – tohle je jistota, kterou Bůh zjevuje od počátku stvoření. Ty, které Bůh miluje svou zvláštní, spasitelnou láskou, ty také vede a stará se o ně takovým způsobem, jakým se o žádné jiné lidi nestará. Bůh je láska a v tom nejširším slova smyslu opravdu miluje každého člověka, protože nemůže zapřít svou přirozenost. Ve stejném okamžiku se ale také proti každému hříšníkovi obrací Boží hněv. Ale žádný nevěřící člověk nemůže říci to, co může říci věřící – že všechno v jeho životě napomáhá k dobrému.

Křesťané, nemusíte zoufat, když se dějí těžké a špatné věci ve vašich životech. Mladá křesťanka, která ráda sportovala, jednoho dne skočila do vody a zlomila si krční páteř. Následkem toho ochrnula od krku dolů. Poslouchejte, co řekla:

*To, co se mi stalo, nebylo trestem za mé špatné skutky – ať už jsem si je zasloužila či nikoliv. Jenom Bůh ví, **proč** jsem ochrnula. Možná věděl, že když mu budu sloužit, budu šťastnější. Kdybych byla schopná stát na nohou, těžko říct, jak by to se mnou dopadlo. Možná bych jen tak proplouvala životem – vdala bych se a možná i rozvedla – a byla bych nespokojená a zklamaná... Jsem mu opravdu vděčná, že získal mou pozornost a změnil mě.*

*Když se dnes ohlédnu zpět, jsem přesvědčena, že celé to utrpení kvůli mému ochrnutí bylo inspirováno Boží láskou. Nebyla jsem obětí jakéhosi krutého Božího vtipu. Bůh měl pro mé utrpení **důvody** a poznání některých z nich mi změnilo svět. (Joni Eareckson Tada, in: J. Blanchard, Kde je Bůh, když se dějí zlé věci)*

Bůh mě poslal před vámi, aby zajistil vaše potomstvo na zemi a aby vás zachoval při životě pro veliké vysvobození. A tak jste mě sem neposlali vy, ale Bůh. (Gn 45.7–8)

Všimněte si mimochodem také toho, jak Josef staví (ve v. 7) na zaslíbeních, které Bůh dal jeho předkům – vaše potomstvo bude zachováno při životě pro veliké vysvobození. Když Izraelci slyšeli tato slova od Mojžíše, tak to pro ně muselo být velikým povzbuzením, protože v tomto světle jim dávalo smysl otroctví v Egyptě, k němuž došlo po Josefově smrti, pronásledování i útlak od Egypťanů, i útrapy, kterými procházeli při svém putování do Kenaánu. Třikrát Josef opakuje bratrům, že to, co se stalo, bylo Boží vůlí – Bůh mě vedl, Bůh mě poslal, ne vy. Josef celým svým životem vzdává Bohu chválu a podřizuje se pod mocnou ruku Boží.

Pověření (v. 9–13)

Potom posílá bratry domů, aby šli za otcem a přivedli ho do Egypta. Ani to nebylo něco, co by bratři chtěli úplně slyšet – jak mají říct otcí, že před lety Josefa prodali do Egypta? Jákob žil v přesvědčení, že Josefa roztrhala dravá zvěř, protože mu to jeho synové takto řekli. Teď budou muset říci pravdu. Ale je to pravda, která má radostný konec – Josef žije a všechny zachrání před hladem, který bude trvat ještě dlouhých pět let. Kromě toho zde měli Josefovo ujištění, že to všechno bylo Božím dílem. Bratři asi nesdíleli úplně tenhle Josefův pohled, ale myslím, že jim mohl ulehčit jejich cestu k otcí.

Povězte otcí, jakou vážnost mám v Egyptě, a vše, co jste viděli.

Pospěšte si a přiveďte ho sem. (Gn 45,13)

Povězte otcí – pamatujete? Josef říkal otcí o svých bratrech – a nebyly to dobré zprávy. Nyní mají bratři říci zprávu o Josefovi – a je to ta nejlepší zpráva, jakou mohl Jákob slyšet. Josef slibuje, že se postará o svého otce v jeho stáří i své bratry. Slibuje to nejlepší, co mohl nabídnout. Je to výzva také pro nás, křesťané – děti se mají postarat o své rodiče, kdykoliv je to nevyhnutelné. Mají je podporovat a starat se o ně tak, jak je to možné. To je **důkazem** zbožnosti:

Má-li však některá vdova děti nebo vnuky, ti ať se učí mít péči především o své příbuzné a odplácet svým rodičům. To je totiž milé Bohu. ... Kdo se nestará o své blízké a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící. (1Tm 5,4.8)

Smíření (v. 14–15)

Konečně také dochází k usmíření. Bratři stojí zaražení a nevědí, co si mají myslet. A Josef objímá Benjamína a pláče. Benjamín také poznal svého bratra – on jediný neměl svědomí zatížené hříchem proti Josefovi. A v tomto smyslu pro něj bylo všechno o něco jednodušší. Josef také políbil všechny své bratry. Teprve tehdy se jim otevřely oči a ústa. Teprve potom se bratři rozhovořili. Už je nesvíral pocit viny, hříchu. Tohle byl skutečně Josef a smířil se s nimi.

Vidíme Josefovou lásku k bratrům – Josef pláče, když se jim dává poznat. Je dojatý a nijak neskrývá své slzy. Tento postoj – postoj opravdové lásky – otevřel bratrům oči a dal jim pokoj do srdce. Přestože se před chvílí hrozili, jako kdyby viděli nějaký přízrak, tak nyní vědí, že jsou v bezpečí – nejenom v Josefově domě, ale především v Boží ruce, která vedla všechny okolnosti a dovedla je až k tomuto slavnému smíření. Teprve když je Josef vybídl, aby přistoupili blíž a sám se jich dotkl, tak se prolomily všechny zábrany.

II. Faraónův příkaz (v. 16–24)

Také farao se doslech o tom, že přišli Josefovi bratři. Z textu můžeme vyčíst o jeho vztahu k Josefovi i o jeho charakteru.

Laskavost faraóna

Celý faraónův dům slyšel, jak Josef pláče (v. 2) – to mimochodem ukazuje, že Josef sídlil vedle faraóna, v jeho těsné blízkosti. Není se čemu divit – vždyť Josef byl nejvyšším faraónovým úředníkem. Když faraónovi sdělili, že přišli Josefovi bratři, tak čteme (v. 16), že to bylo milé jemu i všem jeho služebníkům. Služebníkům

to možná bylo milé, protože jim to milé být muselo, ale faraónovi to bylo skutečně milé. Měl z toho radost. Vidíme, že si vážil toho, co pro něj Josef udělal a byl laskavý k Josefovi i k jeho bratrům, k celé jeho rodině. Láska se nikdy neptá: „Co musím udělat?“, ale vždycky se ptá: „Co ještě mohu udělat?“

Křesťanská láska se raduje – raduje se z pravdy, raduje se z Božího požehnání a z Boží milosti, které vidí na bratrech a sestřích. Kazatel John Stott řekl, že *křesťanská láska není obětí našich emocí, ale služebníkem naší vůle*. Právě to vidíme jak na Josefovi, který miloval své bratry a hledal a promýšlel cestu ke smíření, a také na faraónovi, který se chová laskavě jak k Josefovi, tak k jeho bratrům. Spolu s laskavostí jde ruku v ruce také:

Vděčnost faraóna

Faraón si byl vědom toho, co Josef udělal pro něj samotného i pro celou zemi a projevoval mu svou vděčnost. Vděčnost není nic samozřejmého – hřích nás pokřivuje a vede nás k tomu, že přijímáme věci kolem nás naprosto samozřejmě – ať již se jedná o dary, nebo o pomoc, o službu druhých, o přátelství, o cokoliv. Žijeme s pocitem, že to je něco, na co máme nárok – a tento náš postoj se potom negativně promítá do našich vztahů. Pokud si uvědomíme, kým jsme před Bohem – jako si to uvědomil Juda v předchozí kapitole, tak začínáme rozumět tomu, že nemáme nárok, právo vůbec na nic – jedině spravedlivý Boží soud. A to je něco, co nás pokořuje, ale zároveň nás to vede také k vděčnosti. O nevěřících je řečeno, že:

Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční. (Ř 1,21)

Zatímco věřící mají s vděčností v srdci oslavovat Boha (Ko 3,16), protože vědí, že se vždycky mají lépe, než si zaslouží. Kromě toho je to příkaz:

*A ve vašem srdci ať vládne mír Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A **buďte vděční**. (Ko 3,15)*

Budme vděční za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. (Žd 12,28)

I faraón byl vděčný. Nebýt Josefa, tak by byl nyní v Egyptě hlad – už druhý rok. A to vždycky znamenalo problémy, sociální bouře, nepokoj, nestabilitu, (občanskou) válku. Panovník Egypta rozuměl tomu, co by to znamenalo, a proto nyní projevuje svou vděčnost. Přestože všichni kočovníci byli pro Egyptány ohavností, tak zve celou Josefovou rodinu – rodiny všech jeho bratrů do Egypta. Svou vděčnost projevuje praktickým způsobem:

Štědrost faraóna

Faraón chce obdarovat Josefovou rodinu tím nejlepším:

Dám vám to nejlepší, co egyptská země má, a budete jíst tuk země. (Gn 45,18)

Tady se projevuje velkorysá štědrost. Země je v „době hladové“, přesto faraón dává to nejlepší, co země má. To je skutečný projev vděčnosti. Puritán Thomas Manton napsal, že *Bůh nám dal bohatství jako prostředek, jak uniknout hněvu – když ho budeme svobodně a štědře využívat pro Boží slávu*. Právě to vidíme jak na faraónovi, tak na Josefovi. Totéž by mělo být vlastní každému křesťanovi. Když Bůh otevírá srdce, otevírá s nimi i peněženky.

Takto vděčná byla Marie, sestra Marty, když přinesla alabastrovou nádobku plnou vzácného, nardového oleje, rozbila jí a pomazala tím vzácným olejem Ježíše (Mk 14,3). Jan k tomu poznamenal, že *dům se naplnil vůní té masti* (J 12,3). To je vůně vděčnosti. Vděčnost naplní celý dům, zatímco nevděčnost je projevem bezbožnosti, je hříchem a patří mezi typické znaky lidí, kteří sice mluví o Bohu, ale osobně Ho neznají (2Tm 3,4).

Faraón byl vděčný a jeho vděčnost se projevila v ohromné štědrosti. Tato štědrost naplnila vaky i vozy darované Josefovým bratrům a jeho otci, místo smutného průvodu, který šel do Kenaánu připravila bohatou a velkou karavanu, která se vracela domů. Tato štědrost darovala Jákobovi zemi Gošen, která je blízko Kenaánu – to bylo moudré a citlivé. Josefova rodina nebude mít pocit, že jsou zajatci, ale že jsou skutečně hosty v této zemi.

Neohlížejte se zpátky

Faraón také po Josefovi vzkázal jeho bratrům:

Nelitujte ze svých věcí ničeho, protože budete mít to nejlepší z celé egyptské země. (Gn 45,20)

Tato výzva by nás měla zastavit, protože to je novozákonní výzva. Když apoštol Pavel popisuje svůj život, tak říká něco podobného – nikoliv však vzhledem k bohatství Egypta, ale vzhledem ke známosti Krista:

A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic. (Fp 3,8)

Slovo ‚nic‘ v závěru tohoto verše je hodně jemný překlad řeckého slova SKYBALON, které doslova znamená hnůj, výkal, nebo zbytky – jako byly například drobtý nebo zbytky ze stolu, které byly určené nečistým psům. Tímto slovem apoštol popisuje a hodnotí svůj život předtím, než poznal Krista. Své vzdělání, své náboženské úsilí, svou spravedlnost před zákonem, svůj původ – to všechno pokládá za nic, protože to lepší je před ním. To nejlepší je od Krista a v Kristu.

Milovaní svatí, to nejlepší je teprve před námi – to je velké ponaučení z faraónových slov. Je to poselství celého Nového zákona, ale tady vidíme, že ho nacházíme hned na začátku Bible. Tato

slova musela být znovu balzámem pro unavené Izraelce na poušti. Čtyřicet let bloudili pouští, ale v srdci měli tento příběh, tato slova, která jim dávala naději. Tato slova jim ukazovala cestu – ačkoliv měli dobré věci a Bůh se o ně staral, každý den padala z nebe mana, Bůh byl uprostřed nic, ale přesto věděli, že to nejlepší, země zaslíbená je teprve před nimi.

Také my víme, že to nejlepší je před námi. Čeká nás život v trvalé přítomnosti Krista, v jeho království, v jeho blízkosti. Budeme se dívat na jeho slávu a oslavovat ho, věčně se budeme radovat z něj a v něm. Nebude bolest, pláč, nemoc, zármutek, smrt. Budeme mít nová těla, která nebudou propadlá hříchu a zkáze. Už nyní zakoušíme, že navenek den ze dne hyneme, ale vnitřně se z moci Božího Ducha obnovujeme. Už nyní vidíme jako v mlze, ale přijde chvíle, kdy uvidíme doopravdy. Proto můžeme spolu s faraónem a s Josefovými bratry nechat za sebou to, co máme a těšit se na to, co je před námi, co nám zaslíbujे Bůh a s radostí ho vytrvale následovat.

Nehádejte se mezi sebou

Je tady jedna věc, kterou Josef říká svým bratrům a která je napomenutím pro nás právě tak, jako byla napomenutím pro Izraelce na poušti.

Jen mezi sebou nevyvolávejte po cestě hádky! (Gn 45,24)

Na naší cestě směrem k naději potřebujeme jeden druhého. Josefovi bratři měli zachovat jednotu – a my si můžeme snadno představit, že zde byla celá řada věcí, které je mohly snadno rozdělit. Jak snadné bylo pohádat se o to, co řeknou otci, kdo mu to řekne, jak mu to řeknou, ... Josef znal dobře své bratry a proto taková slova na rozloučenou. I nás zná Bůh velmi dobře a ví, jak snadno se dostaneme do sporu.

Odkud jsou mezi vámi boje a sváry? Nejsou to právě vášně, které vás vedou do bojů? (Jk 4,1)

A Pavel potvrzuje tato slova, když mluví o své staré přirozenosti:

Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. (Ř 7,18)

Proto nacházíme v Písmu tolik výzev k tomu, abychom usilovali o pokoj, zachovávali jednotu, abychom se vyvarovali svárů a hádek. Tam, kde je v Božím lidu rozdělení, kde jsou hádky a svár, tam je zneváženo jméno našeho Spasitele a Pána Ježíše Krista. Byli jsme ospravedlněni jeho krví jenom z Boží milosti. Každý z nás jak jsme tady. Jsme hříšníci, kteří byli ospravedlněni. Proto mezi námi má vládnout pokoj.

III. Radostná zpráva pro Jákoba (v. 25–28)

Bratři se vydali na cestu domů. Přišli k otci a přinesli mu skvělou zprávu. Ale podívejte se, jak zareagoval Jákob:

On však zůstal netečný, protože jim nevěřil. (Gn 45,26)

Možná se bratři snažili jeden přes druhého říci svému otci své zážitky a tu dobrou zprávu o tom, že Josef žije. Bez jakéhokoliv úvodu, bez toho, že by nechali otce se rozkoukat a potěšit se tím, že uvidí jak Benjamína, tak Šimeóna. Prostě to na něj vybaflí, takže si možná myslel, že krutě žertují. Doslova v tom verši čteme, že jeho srdce zůstalo netečné. Je také možné, že to byla příliš velká a příliš dobrá zpráva, než aby bylo možné jí jen tak uvěřit. Dvacet dva let žil Jákob s tím, že Josef je mrtvý. Nyní jeho bratři přicházejí s tím, že žije. Bylo to ohromné, nečekané, překvapilo ho to. Nevěděl, co si má myslet. Byl to prostě šok. Nebyl vůbec žádný důvod, aby jim věřil. Teprve když přišel trochu k sobě a když mu ukázali vozy, na nichž měl odjet do Egypta za Josefem, tak jeho duch okřál (v. 27) nebo ožil (ČSP). Jako když Ježíš řekl Tomášovi – vlož svou ruku do mého boku a své prsty do mých ran (J 20,27). Jeho reakce je dobře známá:

Tomáš mu odpověděl: „Můj Pána a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ (J 20,28–29)

Když Jákob viděl, řekl: „Stačí!“

„Stačí,“ zvolal Izrael, „můj syn Josef žije! Půjdu, abych ho ještě před smrtí uviděl.“ (Gn 45,28)

Tady byl důkaz. Jasný, jednoznačný. Všimněte si, že v tuto chvíli nazývá Duch svatý Jákoba jeho novým jménem – Izrael (Zápasí Bůh). Teprve v tuto chvíli začíná Jákob čerpat svou sílu od Boha. Do té chvíle seděl v zármutku a v depresi, v nevěře. Nyní říká: „Půjdu.“ Je tady ten Jákob, který bojuje a vítězí. Jákob má pocit, že už brzy zemře (ještě to uvidíme více při jeho setkání s faraónem), přesto chce využít čas, který ještě má – a nevěděl, že má před sebou ještě celých sedmnáct let života – a jít za Josefem. Je odhodlaný, vkládá do toho všechnu svou energii a sílu. A tak bychom měli jednat i my. Nevíme, kolik času nám bylo vyměřeno, kdy přijde náš konec, ale čím jsme starší, tím více a tím častěji bychom se měli těšit na setkání se svým Pánem a s o to větší horlivostí bychom měli vyhledávat službu Pánu a dělat všechno, co děláme na sto procent, s plným nasazením. Mějme na paměti, jak málo času nám zbývá, abychom konali to, co je dobré a těšili z Božích požehnání.

IV. Josef – obraz Krista

Viděli jsme Josefa a znovu jsme si mohli všimnout, jak moc se podobá Kristu. Jeho odhalení se bratrům, jako kdyby z oka vypadlo Pánovu setkání s učedníky po Jeho vzkříšení. Jeho starostlivost, jeho dobrota, jeho věrnost, oddanost rodině, láska – to všechno ukazuje na našeho Spasitele. Právě takto jedná s námi. Tak jako Josef připravil všechno pro svou rodinu a zabezpečil ji vším dobrým – tím nejlepším z egyptské země, tak také náš Pán říká:

Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte. (J 14,1-4)

Ježíš připravuje věčné příbytky pro vás, křesťané. Pro ty, kdo na něj cele spoléhají. Víme, jak pokračuje tento příběh z Janova evangelia:

*Řekne mu Tomáš: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „**Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.**“ (J 14,5-6)*

Ježíš je ta cesta. O tom byl dnešní příběh. Ukazoval na Spasitele, který přijde. Na toho Spasitele, kterého my už dobře známe – na Ježíše Krista. O něm je konec konců celý tento příběh, celá Bible. A o něm musí být také naše životy. Jinak nevejdeme do těch příbytků, které připravuje pro ty, kdo ho milují. Amen.

KAŽDÝ AŽ SE PODŘIZUJE VLÁDNÍ MOCI (Ř 13) II.

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Původně jsem se chtěl zabývat rolí svědomí, zralosti a schopností duchovního rozlišování v životě křesťana, ale události, v nichž se nacházíme, mě vedou k otázkám, jimiž se musíme zabývat dříve. Jak to je s vládni mocí? Komu se máme podřizovat? Kdo je tím Bohem ustanoveným vládcem, o němž mluví Boží slovo? Vztahují se slova Písma jenom na členy vlády nebo i na prezidenta a parlament, a co senátoři – těm se také máme podřizovat? Nebo máme jít ještě dál a vztáhnout ta slova na každého úředníka na ministerstvu, na každého policistu, vojáka, soudního zřízence? Nebo bychom měli jít ještě dál a vztáhnout ta slova dokonce na každého státního zaměstnance, takže se budeme podřizovat také paní uklízečce na úřadě, protože i ona je státní zaměstnanec a v jistém slova smyslu je součástí vládni moci či na zaměstnance Státních lesů, který prodává vánoční stromečky?

Všichni rozumíme tomu, že je tady rozdíl. Ale kde je ta hranice? Jak tomu máme rozumět? Myslím, že tomu křesťané tak málo rozumí především proto, že jednak rezignovali na studium Božího slova v jeho šíři a hloubce, dále potom rezignovali také na studium církevní historie a historie jako takové, proto musí opakovat chyby minulých pokolení a nakonec rezignovali na porozumění věcem veřejným, v touze po oddělení od světa přestali rozumět společnosti, do které je Bůh postavil.

Starověká vláda

Osoba panovníka byla obvykle v historii nedotknutelná a v mnoha kulturách byl panovník považován za boha. Panovník, případně

jeho zástupci, v době Říma to byli např. z Bible známí místodržitelé, v jedné osobě představoval zákonodárnou, soudní i výkonnou moc. Často byl sám sobě nejvyšším zákonem, byl nejvyšším soudcem (viz Pavlovo odvolání k císaři) a byl nejvyšším velitelem vojska.

Někdy to bylo tak, že platil nějaký další zákon, jímž byl vázán i panovník. Ale většinou jím byl vázán jen do té míry, do jaké se mu to hodilo. Dobrý příklad takového jednání je v knize proroka Daniela, když král se Darjaveš ujal vlády a satrapové ho kvůli své žárlivosti na Daniela navedli, aby na měsíc zakázal modlitby k jiným bohům kromě sebe. Když Daniel zákaz porušil, satrapové se odvolávali na královský zákaz (nezrušitelný zákon Médů a Peršanů), který byl nepřekročitelný. Darjaveš se podřídil. Ale v okamžiku, kdy byl Daniel vysvobozen ze lví tlamy, tu byl absolutní panovník s absolutní mocí, který poručil, aby ti, kdo Daniela udali, byli – zákon nezákón – hozeni lvům i s jejich ženami a dětmi.

V Izraeli byl nad králem zákon Mojžišův. Ale až na výjimky se nezdá, že by si z toho králové něco dělali. Jednali, jak se jim zachtělo. A zatímco o době soudců platí, že každý jednal podle toho, jak se mu líbilo, o době králů můžeme říci, že každý král jednal, jak se mu líbilo.

Boží děti mají ctít autority, i ty bezbožné, mají se jim podřizovat, ale v řadě předchozích článků této série jsme si ukázali, že tato podřízenost má své hranice. Jak je s vládci dnes?

Dnešní vláda

Bůh nás ve své milosti a prozřetelnosti postavil do doby, ve které je vláda rozdělena. Moc už není soustředěna v rukou jediného člověka, ale dělí se mezi různé skupiny lidí. Tohle rozdělení je lidskou reakcí na zneužívání moci panovníky, z nichž se snadno a rychle stávali tyrani. V naší zemi je zákonodárná moc svěřena voleným zástupcům lidu (parlament a senát), soudní moc je svěřena soudcům, které jmenuje prezident a výkonná moc je rozdělena mezi vládu a prezidenta. Vláda, resp. ministr vnitra řídí policii,

kteřá zajiřtjuje bezpečnost uvnitř státu, prezident je nejvyšším velitelem armády, kteřá se stará o vnější bezpečnost státu.

Nad tímto rozdělením moci „bdí“ jeřtě někdo další – a to je nejvyšší zákon země, tedy ústava. Jsme ústavní republikou, takže žádný člověk, jemuž byla svěřena nějaká část moci, nemá právo uzurpovat si více moci, než kolik mu dává ústava země. Každý občan této země je vázán na prvním místě především ústavou. Občané této země neslibují svou věřnost vládě ani parlamentu, nedávají svůj slib prezidentovi (to dělají vojáci, protože je to jejich vrchní velitel), ani se nemusejí plazit před soudci, protože i soudci jsou vázáni zákony a především zákonem číslo jedna, jímž je ústava.

Žijeme ve zřídzení, které „odlidřtilo“ osobu panovníka a vtělilo ji do ústavy. To je nejvyšší zákon země, jemuž podléhají všichni občané země včetně autorit. A ústava, resp. zákony, které z ní vyplývají a jsou na ní navázané, určuje autority země. Říká nám koho a za jakých podmínek máme poslouchat. Samozřejmě mimo to, co nám k tomu říká Boží slovo. Což nás vede zpátky k otázkám z úvodu. Je mojí autoritou policista? Ano, ale v míře, kterou mu dává zákon. Může mi nařídít, abych se na ulici svlékl do naha a dělал dřepy? Nemůže. Jeho pravomoci jsou přesně vymezené zákonem o policii České republiky. Je mojí autoritou úředník za přepážkou? Není! Ani když pracuje na Ministerstvu zdravotnictví. Ani když vydává protiústavní vyhlášky, které jsou vyhlašované jako celoplošně a celospolečensky platné. Tím „vládcem“, který má moc, je ústava naší země. Tím vládcem není ani premiér, ani prezident, ani ministr zdravotnictví nebo ministr vnitra (i když by jím, jak se zdá, opravdu chtěli být), ani hlavní hygienička či hygienik (navzdory tomu, že této pozici dává – zjevně proti ústavě – schválený hygienický zákon takové pravomoci). Jak se v tom všem má člověk vyznat?

Boží vláda

Boží slovo říká velmi jasně, že „není moci, leč od Boha“. Můžeme to chápat v několika rovinách. Bůh ustanovuje každou moc. Opravdu? Ano. Bůh ustanovuje vládce a také je sesazuje (Da 2,21). I ta nejhorší tyranie (a třeba takový Nebúkadnesar byl do jisté chvíle tyran nejhoršího kalibru) je ustanovená Bohem. Je součástí Božího plánu, je dílem Boží prozřetelnosti. Opravdu tohle mohou říct o takovém Stalinovi, Hitlerovi, Maovi, nebo o severokorejské dynastii Kimů? Ano. Je to Boží dílo, a Bůh má v tom všem utrpení svůj plán.

S tím velmi úzce souvisí také to, že každý vládce je jenom Bohem dosazeným vládcem. Bůh ho dosadil na jeho místo. Nestal se vládcem navzdory Bohu. Čtyřicet let budování socialismu v naší zemi nebylo proti Božímu plánu, ale bylo to součástí Božího plánu. Tím plánem bylo, aby Bůh byl oslaven a byla zjevena pravda, jak o Bohu, tak o člověku. Jakou roli v tom hrála církev a její služebníci, kteří nezřídka spolupracovali s tajnou policií a donášeli na své spoluvěřící, nemáme šanci zjistit, ale můžeme s jistotou vědět, že to bylo „k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí“ (Ř 8,28).

A vede nás to také k poslední věci, kterou chci zmínit – protože je vláda od Boha, bude se Bohu také zodpovídat. A nebude se zodpovídat podle svých představ o vládě, ani podle „nějakého“ všeobecného úzu, ale bude se zodpovídat podle pravdy Božího slova. To je norma a měřítko, kterým Bůh bude soudit tento svět, včetně vlád, které kdy v tomto světě ustanovil. Nad každou vládou stojí Bůh. A Bůh má svůj standard – tím je na prvním místě jeho Syn, Pán Ježíš Kristus a pro nás na druhém místě jeho zapsané Slovo, Bible. Jak s tím tedy naložíme?

Křesťanova reakce

Odpověď je v podstatě jednoduchá – křesťan musí odmítnout všechno, co nesouhlasí s Božím slovem, a je jedno, jestli se to týká kázání evangelia, nebo posvěcení, nebo manželství a jeho definice,

nebo uctívání Boha a vysvětlení toho, co je to církev nebo kdo je křesťan. Měřítkem vždy musí být Boží slovo, nikoliv Bohem dosažené autority. Jestliže Boží slovo říká, že církev je zodpovědná za živobytí svých starších, je-li to v jejich možnostech (viz 1Tm 5,17–18; 1K 9,5–18) a svět/vláda jí nabídne, že bude její starší platit, je povinností církve to odmítnout, protože nemá táhnout jho s nevěřícími. Jestli Boží slovo říká, že církev má oslavovat Boha žalmy, chvalozpěvy a duchovními písněmi a svět/vláda řekne, že pro dobro lidí je potřeba, aby víc než pět lidí společně nezpívalo, je povinností církve dělat to, co nařídil Bůh, ne svět. Jestliže Boží slovo říká, že se má církev scházet ke společnému uctívání Boha, k vzájemné službě, ke společnému jídlu, ke společenství, které zahrnuje takové detaily jako je svaté políbení (a jeho ekvivalenty v různých kulturách světa) a vláda říká, že to dělat nemáme, je povinností křesťanů jednat podle Božího slova, ne podle toho, co říká vláda – navzdory tomu, že je ustanovená Bohem.

Pokud Bohem ustanovená vláda jedná v přímém protikladu k tomu, co říká Boží slovo, je povinností křesťanů označit takové jednání jako zlé, nespravedlivé, lživé a nezákonné, i když to možná bude znamenat, že někdo přijde o svou hlavu (viz Mt 14,3–11). To je role církve ve světě, a to znamená podřizovat se každé vládě, kterou Bůh do světa dosadil. Někdy to znamená žít klidně, radostně a v hojnosti, jindy to znamená jít s kůží (nebo i s hlavou) na trh a být připraven, že o ni možná přijdu.

Proto musí křesťan trvat na tom, že pravda je pravdou a lež je lží, spravedlnost spravedlností a nespravedlnost nespravedlností, světlo světlem a tma tmou. Kdokoliv tvrdí opak (a rozhodčím je Boží slovo, ne svět ani vláda), musí být nazván lhářem a podvodníkem.

www.solideogloria.cz

© SoliDeoGloria.cz

Praha 2021